

www.parohiaserbanvoda.ro

SĂPTĂMÂNĂ PATIMILOR

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

**DENIA
SFINTEI ȘI MARI JOI**

„Atunci unul din cei doisprezece, numit Iuda Iscarioteanul, ducându-se la arhierei, a zis: Ce voiți să-mi dați și eu Îl voi da în mâinile voastre? Iar ei i-au dat treizeci de arginți.”
Matei 26, 14-15

Citind aceste cuvinte din Sfânta Scriptură, mi-am umplut sufletul de amărăciune atât din cauza mai-marilor iudei cât și a lui Iuda. De ce acești mai-mari au atras asupra lor și a poporului vina și pedeapsa pentru uciderea de Dumnezeu? Și de ce Iuda, care era atât de apropiat de Mântuitorul și văzuse în El plinătatea Dumnezeirii? Câtă vreme fusese lângă Domnul, nu se deosebise cu nimic de ceilalți Apostoli. Împreună cu ei mâncase, băuse, umblase, petrecuse nopțile, împreună cu ei ascultase învățăturile și văzuse minunile Domnului. Tot împreună cu ei răbdase toate nevoile, umblase propovăduind Evanghelia, și, poate, făcuse minuni în numele Domnului. Și totuși, la sfârșit vedeți ce a ieșit? De unde această roadă? Firește, dinlăuntru, din suflet.

Și dintr-o dată, cugetul meu a început să mă mustre, privindu-mi propriile fapte. Oare chiar atât de mult ne deosebim noi de Iuda? Cu cât mă gândeam mai mult, vedeam că faptele noastre semănau mai tare cu ale lui. Atunci, în locul nemulțumirii și chiar urii împotriva lui Iuda, a început să renască temerea pentru noi înșine, pentru mine, și mi-am spus: „Lasă-l tu pe Iuda, că nu pentru el vei da tu socoteală, întoarce-ți mai degrabă luarea-aminte asupra ta și îngrijește-te să scapi de soarta lui amară”.

Asemenea vă îndemn azi pe toți fraților. Din gândul pe care-l aveam în această zi a Săptămânii Patimilor să vă arăt cât de neagră este trădarea lui Iuda, acum, însă zic: să-l lăsăm pe Iuda. Să cercetăm mai bine faptele noastre, ca să stărpim din viața noastră orice asemănare

CÂT DE MULT NE ASEMĂNĂM LUI IUDA

cu caracterului lui Iuda: Făcând așa să ne scăpăm pe noi înșine de pedeapsa cerească ce i s-a dat unuia ca el.

Cu acest gând, fraților, să ne întoarcem fiecare cu luare-aminte la noi înșine și cu asprime să ne cercetăm cele mai tainice mișcări ale inimii noastre. Să nu ne oprim la înfățișarea cuviincioasă din afară, căci la prima vedere cu nimic nu părem răi. Și totuși, poate, adânc în inimile noastre se încolățește un șarpe gata să ne dea pierzării, și care ne va da îndată ce se ivește prilejul. Căutați dar patima voastră de căpetenie. Pe ea dați-o în vileag și negreșit aruncați-o afară.

Un părinte nevoitor spunea fraților: „Nu cere de la tine Domnul post când pătimești de lăcomie: dă-I simplitatea milosteniei. Nu cere de la tine Domnul fapte vestite și slăvite dacă ești molipsit de părerea de sine: dă-I smerenie și defăimare de sine. Așa și în toate celelalte privințe”. Căci Domnul vrea ca să făgăduim a birui mai ales patima care ne biruie mai mult, și să strălucim mai ales în virtutea potrivnică patimii ce ne biruie. Dacă înțelepțește vom face asta, toate celelalte virtuți le vom căpăta în lupta noastră, iar patimile vor slăbi, fiindcă ele se țin de obicei în jurul patimii noastre de căpetenie.

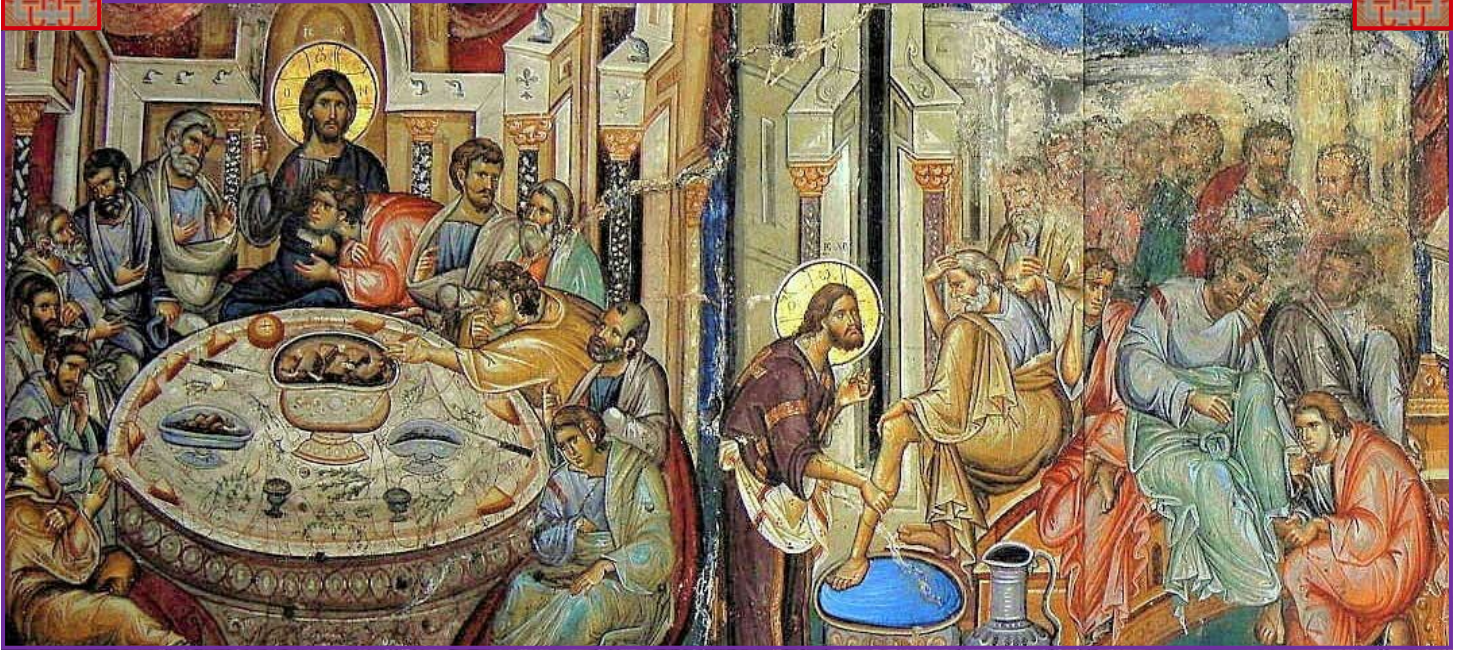
Așa și cu Iuda. Dacă avea grijă de ghimpele din inima lui, dacă și-ar fi descoperit înaintea Domnului patima sa, Doctorul sufletelor ar fi tămăduit îndată boala sufletului său, iar Iuda ar fi fost mântuit. Iar noi dacă vom descoperi părintelui duhovnicesc patima noastră, prin harul Său, Domnul va ucide în clipa dezlegării patima și va pune sămânța virtuții potrivnice ei.

Puțin mai este până când Domnul va veni la noi, și va face la noi cină împreună cu noi. Pregătiți-vă! Aruncați din inimă tot ce este potrivnic Domnului, gătiți casa sufletului prin suspinări din inima și spălați orice pată prin lacrimile străpunerii, ca Domnul, intrând în voi, să afle casa sufletului vostru curată. Să nu fie între voi vreunii asemenea lui Iuda. Căci și acum, și noi ca și Iuda și ceilalți Apostoli, deopotrivă auzim: „După două zile Paștile vor fi”. Să nu cumva să se afle cineva la Cină asemenea lui Iuda. Ci mergeți și fiecare după măsura puterilor sale să se sârguiască a se arăta vrednic de primirea Domnului prin Sfintele Sale Taine.

Și, cu lumina sfântă în mâini, să spunem cu bucurie tuturor în noaptea Învierii „Hristos a Înviat!” Căci cu adevărat a Înviat în sufletele noastre. ❖

Părintele Dinu

DENIA SFINTEI ȘI MARIILE ZILE DE JOI

În Sfânta și Marea zi de Joi, se face pomenire de câteva evenimente importante din viața Mântuitorului Hristos: spălarea picioarelor ucenicilor Săi, Cina cea de Taină cu instituirea Sfintei Euharistii, trădarea și vânzarea lui Hristos de către Iuda, și rugăciunea Mântuitorului din Grădina Ghetsimani.

Din relatările Sfintelor Evanghelii, aflăm că înainte de a serba cu ucenicii Săi Paștile Iudaice, în amintirea ieșirii poporului evreu din Egipt sub Moise, Mântuitorul Hristos, dând pildă de supremă smerenie și învățând pe ucenicii Săi că acela care vrea să fie mai mare între ei, să fie slujitorul tuturor, El însuși s-a încins cu un ștergar, ca unul care slujește, și a spălat picioarele fiecărui ucenic, chiar și ale lui Iuda, care-L va vinde și își va trăda Învățătorul.

➕ Apoi, a stat cu ei la Cină și după ce-a serbat Paștile cel Vechi, a instituit pe cel Nou arătându-se pe El Însuși, că este Mielul de Jertfă care-Și frânge Trupul și-Și dă Sângele pentru viața lumii. Acum la Cină luând pâinea, binecuvântând și sfințind a întemeiat Taina Euharistiei zicând: „Luați mâncați, acesta este Trupul Meu, care se frânge pentru voi, spre iertarea păcatelor”. La fel, luând paharul a zis: „Beți dintru acesta toți, acesta este Sângele Meu, al Legii celei Noi, care pentru voi și pentru mulți se varsă, spre iertarea păcatelor”. A poruncit Apostolilor: „Aceasta să o faceți întru pomenirea Mea”. Iar Biserica, de atunci și până la sfârșitul veacurilor va săvârși Sfânta Liturghie Euharistică, în care darurile de pâine și vin prin Lucrearea Duhului Sfânt devin Trupul și Sângele lui Hristos, din care credincioșii se împărtășesc spre iertarea păcatelor și spre viața de veci.

➕ În timp ce ucenicii la spălarea picioarelor s-au luminat, iar la Cină au gustat din

Ospățul Stăpânului Hristos, unul singur, Iuda, răspunde iubirii Învățătorului cu vânzare vicleană, iubind mai mult banii decât pe Stăpânul. Mântuitorul l-a demască pe Iuda atunci, la Cină, zicând că: „unul dintre voi Mă va vinde”. Acesta a plecat de la Cină întunecat la suflet și împlinind lucrarea diavolului s-a dus în grabă la farisei și cărturari, vânzându-L pe 30 de arginți. Astfel „prin vânzare vicleană a dat pe Stăpânul și spânzurare și-a agonisit și iadului s-a dat trădătorul”, cum zice cântarea din Triod, vânzând Sângele nevinovat a lui Hristos.

➕ După Cină, luând pe ucenicii Săi, Hristos vine pe muntele Eleonului sau al Măslinilor, în Grădina Ghetsimani, unde petrece câteva ceasuri în rugăciune către Tatăl Ceresc, pentru clipele grele care vor urma și pătimirile pe care Le va suporta.

S-a rugat pentru ucenicii Săi, cerând Tatălui să-i aibă în paza Sa, socotind că misiunea încredințată Lui de Tatăl o va împlini întocmai. S-a rugat Hristos cu lacrimi de sânge, din tot adâncul Ființei Sale, ca să poată împlini și ca om voia Tatălui, bând paharul pătimirilor și al Crucii. I-a îndemnat pe ucenici la priveghere spunându-le că: „a sosit ceasul ca Fiul Omului să fie dat în mâinile celor fărădelege spre a fi judecat și osândit la moarte”. Și îndată au sosit ostașii cu bătrânii poporului, cu făclii și cu arme și L-au prins pe Iisus. Între ei fiind și Iuda, vânzătorul, care printr-o sărutare L-a predat lor. Din aceste momente începe procesul Mântuitorului, cu umilinte, batjocuri, bătăi și acuzații mincinoase, cu condamnarea Sa la moarte și răstignirea Sa pe Cruce ❖

Părintele Eugen Moraru

Nu-i singur Iuda vinovat

de Costache Ioanid

*Nu-i singur Iuda vinovat
de sângele ce se dădu.*

*Nici marii preoți, nici Pilat,
ci lumea-ntregă prin păcat!
Și eu, și tu...*

*Nu drumul greu spre Golgota,
nici biciul, când Isus căzu.
Și dacă crucea grea era,
povara noastră și mai grea!
Și eu, și tu...*

*Nu patru cuie L-au pătruns,
când El pe cruce se-așternu.
Ci noi, cu sufletul ascuns,
cu mii de patimi L-am străpuns!
Și eu, și tu...*

*Nu doar bătrânii cărturari,
nu doar mai marii preoți, nu!
Și noi am răs cu ochii murdari,*

*și noi suntem cei doi tâlhari!
Și eu, și tu...*

*Și nu ostașilor prin sorți
cămașa albă și-o dădu.
Ci tuturor! Dar tu n-o porți!
Și, fără ea, toți suntem morți!
Și eu, și tu...*

*Nu doar în stânci, sub liliaci,
nu doar sub lespede zăcu.
Ci L-am ascuns ca pentru veci
sub piatra unor forme reci,
Și eu, și tu...*

*Și-acum Isus cel condamnat
azi El te-ntreabă :”Da sau nu ?
Ești tu sau nu ești vinovat?”
Eu am spus da! Și-am fost iertat.
Eu am spus da.
Dar tu ? Dar tu? ❖*

PROCESUL MÂNTUITORULUI (3)

Iisus Hristos, prins în Grădina Ghetsimani prin complicitatea lui Iuda, este adus mai întâi la fostul arhiereu Anna și apoi la Caiafa, urmând a fi judecat de Sinedriu. Iisus Hristos are parte de două procese: unul după legea iudaică și altul după legea romană. Dar evangheliștii ne dezvăluie că pe tot parcursul, de la prinderea, arestarea, judecarea și până la condamnarea Sa, au loc o seamă de ilegalități care transformă procesul Mântuitorului într-o gravă eroare judiciară.

Să spunem că ambele sisteme juridice, iudaic și roman aveau trei instanțe de judecată. Cele trei instanțe de judecată iudaică erau stabilite în funcție de mărimea localității. La Ierusalim era instanța supremă, cunoscută și sub numele de Marele Sinedriu - Sanhedrin. Marele Sinedriu era compus din 71 de judecători, adică 70 de căpetenii ale preoților și bătrâni, plus mai-marele preoților, Caiafa.

Domnul fusese deci purtat de la Anna la Caiafa. Cei doi locuiau în același corp de clădire. Iar în curtea palatului s-a aflat întreaga noapte Petru, împreună cu alt ucenic, probabil Ioan, așteptând să vadă ce I se întâmplă Mântuitorului.

Continuăm prezentarea „procesului” Mântuitorului, având la bază cartea Pr. Prof. Dr. Vasile Mihoc, „Procesul Mântuitorului” (Editura Teofania, Sibiu, 2001).

Lepădarea lui Petru

Chiar de la intrarea în curte, portăreasa îl întreabă pe Petru: „Nu cumva ești și tu dintre ucenicii Omului acestuia?” (In 18, 17). Iar mai târziu, când Petru era lângă foc, zice: „Și acesta era cu El?” (Lc 22, 56). Petru s-a lepădat spunând că nu-l cunoaște pe Iisus. Îndepărtându-se, Petru a ieșit afară din curte (Mc 14, 68). O altă slujnică zice celor de față: „Și acesta era cu Iisus Nazarineanul”. Petru negă, dar se aude primul cântat al cocoșului, pe care ucenicul nu-l ia în seamă.

Petru revine în curte. Cei care se încălzeau lângă foc îl aud vorbind, iar accentul îl trădează că este galilean. Oamenii de față îi spun: „Cu adevărat și tu ești dintre ei căci și graiul tău te vădește” (Mt 26, 73; cf. Mc 14, 70). Mai mult, unul dintre slujitorii arhiereului, rudă cu cel căruia Petru îi tăiasse o ureche, adaugă: „Nu te-am văzut eu pe tine în grădină, cu El?” (In 18, 26). Însăpăimântat, Petru începe să blesteme și să jure că nu-L cunoaște pe Iisus. În acest moment cântă cocoșul a doua oară (Mc 14, 72). Era probabil undeva între orele două și jumătate și trei. Tocmai atunci Iisus era scos din casa lui Caiafa. În străfulgerarea sfinte și atotpătrunzătoarei priviri a Domnului, Petru își vine în fire. Așa se face că aude cocoșul cântând a doua oară și-și aduce aminte de spusele lui Iisus. „Înainte de a cânta de două ori cocoșul, de trei ori te vei lepăda de Mine”. Atunci Petru „ieșind afară, a plâns cu amar” (Mc 14, 72 și loc. par.).

La Ierusalim, la 300 m de locul tradițional al palatului lui Caiafa, azi se află biserica „Sf. Petru la cântatul cocoșului”. S-a spus că aceasta ar fi singura biserică

din lume ridicată spre pomenirea unui păcat. Dar ea de fapt pomeniște plânsul și pocăința lui Petru.

Batjocorirea lui Iisus

Pus în rândul răufăcătorilor, Iisus este maltrat și batjocorit: de soldați, slujitori, poate chiar de sinedriști. „Și au scuipat în obrazul Lui, bătându-L cu pumnii, iar unii, acoperindu-I fața, Îi dădeau palme zicând: procește-ne, Hristoase, cine este cel ce te-a lovit. Și hulindu-L, multe altele spuneau împotriva Lui” (Mt 26, 67-68; Mc 14, 65; Lc 22, 63-65). Cu aceasta se împlinesc cuvintele lui Isaia, prorocia sa: „Spatele l-am dat spre bătaii și obrații Mei spre palmui, și fața Mea nu am ferit-o de rușinea scuipărilor” (Is 50, 6) Lecția de mare smerenie pe care Iisus ne-o dă, tăcând în fața celor ce-L lovesc și umilesc, ne învață pe noi că trebuie să-L urmăm și să luăm asupra noastră „ocara Lui” (Evrei 13, 13).

Iisus în fața Sinedriului

Până la ziuă, Mântuitorul va fi fost închis în vreo temniță. Dis-de-dimineață se întrunește de urgență Sinedriul (Sanhedrin în ebraică), pentru a da o aparență de legalitate „procesului”, căci întrunirea din casa lui Caiafa era ilegală, procesele neputând avea loc nici în afara templului și nici noaptea.

Sinedriul, suprema instanță politico-religioasă a iudeilor din vremea Mântuitorului, era un fel de senat din care făceau parte șefii marilor familii preoțești (aristocrația laică), cărturarii (învățații sau rabinii mai vestiți) și bătrânii (aristocrația laică). Sinedriu era și Curtea Supremă de Justiție. Pe timpul ocupației romane pierduse mai multe drepturi, printre care și cel

de a condamna la moarte.

„Iar făcându-se dimineață, toți arhierii și bătrânii poporului au ținut sfat împotriva lui Iisus, ca să-l omoare” (Mt 27, 1); „Și îndată dimineața, arhierii, ținând sfat cu bătrânii, cu cărturarii și cu tot sinedriul și legând pe Iisus, L-au dus și L-au predat lui Pilat” (Mc 15, 1).

Ședința sinedriului era legală dacă erau prezenți cel puțin o treime, adică 23 de membri. După ce președintele enunța pe scurt vina acuzatului, erau audiați martorii: mai întâi ai apărării, apoi ai acuzării. Era nevoie de cel puțin două mărturii la fel. Urma rechizitoriul, apoi se vota. În cazurile capitale nu votau decât cei trecuți de 40 de ani. O sentință de achitare se publica în aceeași zi, una de condamnare, a doua zi. Judecătorii se putea puteau răzgândi în acest ultim caz, dar numai în favoarea acuzatului.

În cazul lui Iisus nu a fost ascultat nici un martor al apărării, publicarea sentinței s-a făcut imediat etc. Evangheliștii ne lasă să înțelegem că ședința sinedriului a durat foarte puțin. O formalitate, căci sinedriști nu fac decât să se pună de acord asupra acuzelor pe care să I le aducă în fața lui Pilat, altele decât cele pe care ei le reținuseră ca vrednice de moarte, pe care guvernatorul roman nu le-ar fi luat în seamă. Fie acuzațiile trebuiau să fie politice, fie se apela la un șantaj grosolan. Ambele variante au fost folosite în relația cu Pilat.

Sfârșitul lui Iuda

Adânc mâhnit de hotărârea sinedriului, Iuda vrea să returneze cei 30 de arginți arhierilor și bătrânilor, zicând: „Am gre-

șit, vânzând sânge nevinovat.” Cu dispreț, aceștia răspund: „Ce ne privește pe noi? Tu vei vedea” (Mt 27, 4) Atunci Iuda a aruncat arginții în templu și s-a dus și s-a spânzurat.

O, dacă Iuda, în loc să meargă la sinedriști, s-ar fi dus la Învățătorul și Domnul Său! Dacă lacrimi amare i-ar fi spălat cugetul și s-ar fi pocăit ca Petru! Cu câtă bucurie l-ar fi primit Mântuitorul și ar fi fost ca și Petru un exemplu de putere mântuitoare a pocăinței.

Cu banii aruncați de Iuda se cumpără țarina Olarilor pentru un cimitir al străinilor, împlinindu-se astfel profețiile din Ieremia 32, 9 și Zaharia 11, 12-13: „Atunci s-a împlinit cuvântul spus de Ieremia proorocul, care zice: Și au luat cei treizeci de arginți, prețul celui prețuit, pe care l-au prețuit fiii lui Israel, și i-au dat pe Țarina Olarului după cum mi-a spus mie Domnul” (Mt. 27, 9-10).

Iisus înaintea lui Pilat

Între timp Mântuitorul a fost dus înaintea lui Ponțiu Pilat, procuratorul roman al Iudeii. Începe faza romană sau penală a procesului. „Și era dimineață”, precizează Sf. Ioan (18, 28). Ora însă nu-i împiedică pe sinedriști să-l ducă pe Iisus la Pilat, pe de o parte știind bine că romanii se sculau de dimineață, consacrandu-și orele dimineții pentru afacerile importante, dar pe de altă parte sinedriștii au manifestat

o insolentă față de Pilat pe tot cursul evenimentelor din această zi. Părintele prof. Vasile Mihoc spune: „Pilat, guvernator între anii 26 și 36, avusese deja conflicte cu șefii iudeilor și învățase să le știe de frică. O pără a lor la bănuitorul împărat Tiberiu ar fi putut să-i fie fatală. O astfel de pără va și determina, șase ani mai târziu, scoaterea sa din funcție. Așa se explică de ce sinedriștii nu se sfiesc a-l deranja pe Pilat la o oră matinală și a se comporta cu el cu o surprinzătoare îndrăzneală.” (Procesul Mântuitorului, p. 38)

Pretoriul

Sfântul Ioan ne spune că Iisus a fost dus „la pretoriu” (In 18, 28), adică locul unde pretorul făcea judecata, deci nu neapărat un palat de justiție. „În cazul nostru, este vorba de reședința lui Pilat. Unde se afla aceasta? Părerile sunt împărțite. Mulți savanți actuali cred că Pilat, a cărui reședință permanentă se afla de fapt la Cezareea Palestinei, când venea la Ierusalim - și făcea acest lucru mai ales la marile sărbători ale iudeilor, pentru a veghea personal la păstrarea ordinii - nu putea locui decât în palatul construit de Irod Idumeul pe Muntele Sionului, ale cărui impresionante rămășițe se văd până astăzi în apropiere de actuala Poarta Jaffa. Alții cred însă că reședința ierusalimiteană a lui Pilat ar fi constituit-o fortăreața Antonia. Încă din Evul Mediu, tradiționala „Cale a Crucii” (Via Crucis sau Via dolorosa) apare trasată pe străduțele Ierusalimului de la fortăreața Antonia la Golgota. Între anii 1927-1932 a și fost descoperită o suprafață de circa 2500 mp din pavajul impresionant al curții acestei fortărețe, cu pietre enorme, uneori de 2 x 1,50 m și groase de 50 cm. Acesta ar fi, deci „locul pardosit cu pietre” (gr.: lithostratos), iar evreiește Gabbata, de care vorbește Sf. Ioan (19, 13).” (Procesul Mântuitorului, p. 38-39) ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 5 - 8 APRILIE 2018

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Joi 5 aprilie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -21 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Denia celor 12 Evangheliilor / Utrenia zilei de vineri
Vineri 6 aprilie	10 ⁰⁰ -18 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰ 20 ⁰⁰ -21 ⁰⁰	Scoaterea Sfântului Epitaf și trecerea pe sub Sfânta Masă Denia Prohodului Domnului / Utrenia Sâmbetei Mari Procesiune în jurul bisericii
Sâmbătă 7 aprilie	07 ⁰⁰ -10 ⁰⁰ 08 ⁰⁰ -19 ⁰⁰ 23 ³⁰	Împărțirea copiilor Pregătirea Sfântului Paști / Curățenie în biserică Canonul Sâmbetei Mari
Duminică 8 aprilie	00 ⁰⁰ -01 ⁰⁰ 01 ⁰⁰ -03 ⁰⁰ 12 ⁰⁰ -13 ⁰⁰	Slujba Învierii Domnului - Veniți de luați lumină! Sfânta Liturghie Vecernia Paștilor – „A doua Înviere”

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2018 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI